



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **SVO s.r.o.**, se sídlem v Dobrušce, nám. F.L. Věka 17, IČ 492 87 583, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13.6.2013, č.j. MF-33714/2013/3901,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se domáhal žalobce, aby bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“), které je blíže označeno v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Generálního finančního ředitelství (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 20.12.2012, č.j. 49050/12-3410-050230. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o delegaci místní příslušnosti ke správě všech daní s výjimkou daně z nemovitosti, daně dědické, daně darovací a daně z převodů nemovitostí, z Finančního úřadu pro Prahu 4 na Finanční úřad v Dobrušce.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Dne 31.7.2012 byl doručen Generálnímu finančnímu ředitelství podnět Finančního úřadu v Dobrušce na delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní u daňového subjektu z Finančního úřadu pro Prahu 4 na Finanční úřad v Dobrušce, neboť daňový subjekt má dle výpisu z živnostenského rejstříku dvě provozovny, které se obě nacházejí ve městě Dobruška,

tj. v působnosti navrhovaného správce daně, na adrese svého sídla v Praze, ul. Ohradní 1368/4 fakticky daňový subjekt nesídlí.

Finanční úřad pro Prahu 4 ve vyjádření k navrhované delegaci místní příslušnosti souhlasil s návrhem a uvedl, že při místních šetřeních provedených na adrese v sídle společnosti na adrese v Praze 4, Ohradní 1368/4 dne 6.4.2012 a dne 14.6.2012 bylo zjištěno, že sídlo daňového subjektu nemá faktickou povahu; na dané adrese daňový subjekt nemá kancelář, není zde ani označen, pouze pro něj na této adrese přebírá korespondenci společnost DIALCORP s.r.o.

S navrhovanou delegací souhlasila i obě nadřízená finanční ředitelství.

Dne 21.11.2012 bylo Generálnímu finančnímu ředitelství doručeno „Vyjádření k žádosti k podnětu na delegaci místní příslušnosti“, které podepsal „za daňový subjekt Mgr. R. H. na základě pověření“. K vyjádření nebylo pověření připojeno, a proto byl Mgr. H. vyzván k odstranění vad podání. Výzva byla doručena fikcí. Protože vady podání nebyly odstraněny ve stanovené osmidenní lhůtě, stalo se podání ve smyslu § 74 odst. 3 daňového řádu neúčinným.

Dne 20.12.2012 vydalo Generální finanční ředitelství rozhodnutí, kterým podnětu Finančního úřadu v Dobrušce vyhovělo, neboť vzalo v úvahu zjištění obou správců daně a jejich nadřízených finančních ředitelství, včetně informací získaných z dostupných databází. Zohlednilo především virtuální povahu sídla daňového subjektu prokázanou provedenými místními šetřeními a skutečnost, že podnikatelská činnost daňového subjektu probíhá v provozovnách v Dobrušce, přičemž v Dobrušce a jejím bezprostředním okolí mají bydliště i osoby s daňovým subjektem personálně propojené.

K námitkám uplatněným v odvolání uvedl žalovaný, že podnět na delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní může podat kterýkoliv věcně příslušný správce daně, zjistí-li, že jsou splněny podmínky stanovené ust. § 18 odst. 1 daňového řádu. K otázce účelnosti navrhované delegace by se měl vyjádřit stávající správce daně a sám daňový subjekt, přičemž v daném případě stávající správce daně poskytl souhlasné stanovisko a daňový subjekt, byť byl vyzván, svého práva nevyužil.

K námitce, že daňový subjekt svou činnost neprovozuje převážně v provozovnách uvedených v živnostenském rejstříku, nýbrž v provozovně v Plzni a v nemovitosti na Praze 4, žalovaný uvedl, že v živnostenském rejstříku má daňový subjekt ke svým aktivním živnostenským oprávněním zapsány pouze provozovny ve městě Dobruška. Pokud má na daná živnostenská oprávnění zřízeny i další provozovny, porušil svou povinnost dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“). Dle tohoto ustanovení živnost může být provozována ve více provozovnách, pokud k nim podnikatel má vlastnické nebo užívací právo. Daňový subjekt existenci tvrzené provozovny v Plzni žádným způsobem nedoložil a ministerstvu nezbyvá než při svém rozhodování vycházet z dostupných údajů. Pokud jde o provozování činnosti na Praze 4, bylo při místních šetřeních současného správce daně již dvakrát ověřeno, že na adrese svého sídla daňový subjekt fakticky nepůsobí.

K poukazu daňového subjektu na účetní společnost v Praze vykonávající jeho účetnictví uvedl žalovaný, že volba externí účetní společnosti je plně v kompetenci daňového subjektu, je pouze na něm, kterou účetní společnost zvolí. Nejsou však dány žádné záruky trvalosti takového smluvního stavu. Tvrzení, že účetnictví daňového subjektu je vedeno externí společností v Praze 10, není tudíž při hodnocení podmínek pro delegaci místní příslušnosti příliš relevantní.

Z hlediska hodnocení účelnosti delegace je irelevantní rovněž i investice daňového subjektu do společnosti Kooperativa ČR a.s. a množství trestních oznámení mezi navrhovaným správcem daně a osobami blízkými daňovému subjektu; tyto skutečnosti mohou

případně svědčit daňovému subjektu při uplatnění námitky podjatosti určité úřední osoby. Taková možnost mu rozhodnutím o delegaci místní příslušnosti není upřena.

K námitkám vztahujícím se k neúčinnosti vyjádření k navrhované delegaci ze dne 19. 11. 2012 žalovaný uvedl, že v situaci, kdy finanční ředitelství nemělo nijak doložen vztah Mgr. H. a k daňovému subjektu, byla výzva k odstranění vad podání doručována na adresu odesílatele, tj. podatele daného podání, které trpělo vadami, přičemž dne 7. 12. 2012 došlo k doručení fikcí. Správce daně nemůže jako vyjádření daňového subjektu akceptovat podání jemu neznámé osoby, proto jsou tvrzení Mgr. H. a k dané věci zcela bezpředmětná.

Závěrem žalovaný konstatoval, že na základě dostupných podkladů lze sídlo daňového subjektu zapsané v obchodním rejstříku hodnotit jako sídlo fiktivní, kde se osoby oprávněné jednat za daňový subjekt vyskytují značně sporadicky, nejsou zde uloženy žádné účetní či administrativní doklady a nelze očekávat, že by daňová kontrola či místní šetření provedené případně na této adrese mohly vést k nějakým relevantním zjištěním pro účely vyměření daně. Rovněž bylo zjištěno, že podnikatelská činnost daňového subjektu probíhá v provozovnách v Dobrušce, přičemž v Dobrušce a jejím bezprostředním okolí mají bydliště i osoby s daňovým subjektem personálně propojené. Je nepochybné, že tedy Finanční úřad v Dobrušce, resp. nyní Finanční úřad pro Královéhradecký kraj může zejména z důvodu snazší dopravní dostupnosti a lepší znalosti místního prostředí v daném regionu operativně zasahovat a provádět např. vyhledávací činnost, místní šetření či daňovou kontrolu s nesrovnatelně menšími obtížemi než Finanční úřad pro hlavní město Prahu.

Proti výše uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, které shledává za nezákonné. Žalobce nejprve zdůraznil, že žalovaný nepřihlédl k jeho podání ze dne 15.11.2012, neboť jej shledal neúčinným z důvodu neprokázání zastoupení Mgr. R. H. a následně konstatoval, že ve svém odvolání ze dne 15.1.2013 uvedl v podstatě totožné námitky jako v podání ze dne 15.11.2012 i v odvolání ze dne 15.1.2013, v němž poukázal na zásadu účelnosti změny místní příslušnosti.

Žalobce poukázal na ust. § 13 a § 18 daňového řádu, dle nichž je upravena místní příslušnost správce daně u právnické osoby, která je dána jejím sídlem, přičemž delegaci místní příslušnosti je možná pouze ze dvou zákonných důvodů, a sice z důvodu účelnosti nebo jsou-li pro výkon správy dani potřebné mimořádné odborné znalosti. V daném případě bylo zahájeno řízení z podnětu správce daně a to z důvodu účelnosti provedení delegace.

Rozhodným v daném případě je sídlo daňového subjektu zapsané v obchodním rejstříku v působnosti Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 4. Daňový subjekt vykonává svou ekonomickou činnost mimo jiné i v provozovně v Dobrušce, nám. F. L. Věka 17. Účetnictví žalobce je zpracováváno externí společností se sídlem v Praze, což vyplývá nejen z vyjádření daňového subjektu, ale též z uzavřené smlouvy.

Žalobce namítá, že Finanční úřad v Dobrušce odkázal pouze na okolnosti týkající se výkonu podnikatelské činnosti v provozovně v jeho místní příslušnosti, avšak již nezohlednil, že žalobce má ekonomické, hospodářské a podnikatelské aktivity v jiných místech České republiky (Praha, Plzeň). Delegaci místní příslušnosti nelze popírat vůli daňového subjektu zvolit si své sídlo a tím též projevení vůle k příslušnosti k určitému finančnímu úřadu, neboť opačný výklad by znamenal nepřípustný zásah do autonomní vůle soukromoprávních subjektů.

Žalobce zdůraznil, že pojem účelnosti vyjádřený v § 18 daňového řádu je třeba vykládat s ohledem na práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob.

Finanční úřad v Dobrušce předvídá neefektivnost a ne hospodárnost správy daní u daňového subjektu toliko na základě výkonu části podnikatelské činnosti daňového subjektu mimo jeho sídlo zapsané v obchodním rejstříku. Konkrétní důkazy svědčící o tom, že daňový subjekt nespolutracuje se správce daně, nebyly předloženy. Naopak je nesporné, že vůči osobám, které jednají jménem daňového subjektu, byla podána Územním pracovištěm v Dobrušce opakovaně trestní oznámení, která byla projednána orgány činnými v trestním řízení, a všichni obvinění byli zproštěni žalob. Činnost Finančního úřadu v Dobrušce shledává žalobce jako snahu zničit daňový subjekt.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že ačkoliv v odvolání měl za žalobce jednat na základě pověření Mgr. R. H., nepřipojil k podání pověření, a proto byl vyzván k jeho doložení, tedy k odstranění vady spočívající v nedoložení oprávnění Mgr. H. jednat jménem žalobce. Tato vada však nebyla odstraněna, a proto žalovaný k podání ve smyslu § 74 odst. 3 daňového řádu přihlížel jako k podání neúčinnému.

Žalobce uvádí, že obsah vyjádření k navrhované delegaci a odvolací námitky jsou v podstatě totožné, s čímž žalovaný souhlasí.

Dle žalobce lze mít za prokázané, že má zapsáno sídlo v působnosti Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a že vykonává svou ekonomickou činnost mimo jiné v provozovně v Dobrušce a že jeho účetnictví je zpracováváno externí účetní společností se sídlem v Praze. K těmto skutečnostem žalovaný uvádí, že tvrzení o zpracování účetnictví žalobce externí účetní společností v Praze žalobce sice tvrdil, avšak nijak nedoložil (např. předložením smlouvy s výše uvedenou společností) a tak neunesl ohledně předmětné skutečnosti důkazní břemeno, které jej tížilo ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu a ust. § 112 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Žalovaný dodává, že okolnost zpracování účetnictví žalobce není pro hodnocení účelnosti delegace místní příslušnosti příliš relevantní, neboť volba této společnosti je plně v kompetenci daňového subjektu a nejsou dány žádné záruky trvalosti takového smluvního vztahu.

K námitce, že primárním podkladem pro určení místní příslušnosti je v případě obchodní společnosti sídlo zapsané v obchodním rejstříku a k delegaci místní příslušnosti může dojít pouze, pokud je to účelné, přičemž účelnost v daném případě nebyla dostatečně prokázána, neboť správce daně v podnětu na delegaci vycházel pouze z výkonu podnikatelské činnosti žalobce v provozovně v Dobrušce a nepřihlédl již k jeho tvrzeným podnikatelským aktivitám v jiných místech České republiky a ke skutečnosti, že účetnictví je zpracováváno externí účetní společností se sídlem v Praze, z čehož žalobce dovozuje, že nebyly předloženy konkrétní důkazy osvědčující ne hospodárnost a neefektivnost správy daní ze strany stávajícího správce daně, uvedl žalovaný, že místní příslušnost se sice řídí sídlem zapsaným v obchodním rejstříku a ve výjimečných případech je možno využít ust. § 18 odst. 1 daňového řádu a delegovat místní příslušnost na jiného správce daně, je však třeba posoudit všechny prokázané skutečnosti, což správní orgány v daném případě učinily. V tomto směru žalovaný odkazuje na text napadeného rozhodnutí.

V replice ze dne 29.10.2013 žalobce poukázal na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19.2.2013, kterým nevyhovělo návrhu Finančního úřadu v Dobrušce na delegaci místní příslušnosti výkonu správy daní, z něhož žalobce dovozuje, že právě územní pracoviště v Dobrušce musí prokázat účelnost změny místní příslušnosti a tedy i skutečnost, že žalobce nespolutracuje se správce daně. Žalobce má za to, že je mu neprávem vytýkáno, že neunesl důkazní břemeno za situace, kdy odvolací orgán přijímá tvrzení Finančního úřadu v Dobrušce, aniž by tato tvrzení byla doložena konkrétním důkazem.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze po posouzení věc neshledal námitky vznesené žalobcem důvodnými, a to z následujících důvodů:

Podle § 13 daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu je však možná delegace místní příslušnosti na jiného věcně příslušného správce daně, ke které může dojít jak na žádost daňového subjektu, tak z podnětu správce daně, a to kvůli účelnosti anebo kvůli potřebě mimořádných odborných znalostí.

Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 7. 2008 č. j. 7 Afs 13/2007-54, *„řádná správa daní [...] vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.“*

Účelem institutu delegace místní příslušnosti ke správě daně je tedy umožnit správním orgánům změnu obecně stanovené místní příslušnosti správce daně tehdy, pokud k takovému postupu shledají opodstatněný důvod.

Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá z rozhodovací praxe, právě to, že ke skutečné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Soud v tomto ohledu odkazuje na komentář k daňovému řádu, který uvádí, že výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti by byl značně neefektivní a ne hospodárný (viz. Baxa, J., Dráp, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M., Daňový řád, Komentář I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 116).

V daném případě je sice sídlo zapsané v obchodním rejstříku v Praze, avšak provozovny, v nichž probíhá drtivá většina ekonomické činnosti žalobce, se nachází v obci Dobruška. Jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, na adrese Ohradní 1368/4, Praha – Michle má žalobce pouze fiktivní sídlo. Z místních šetření totiž bylo zjištěno, že žalobce na dané adrese nemá žádnou kancelář, není nikde označen a pouze si tam nechává posílat poštu, kterou přebírá společnost DAILCORP, s. r. o. Dvě provozovny, v nichž je prováděna skutečná ekonomická činnost žalobce, se podle výpisu z živnostenského rejstříku nachází právě v obci Dobruška, která je v obvodu nového správce daně. I když při zápisu sídla do obchodního rejstříku není ověřováno, zda jde o sídlo toliko fiktivní či skutečné, rozhodne-li se daňový subjekt k zápisu fiktivního sídla, nese důsledky s takovým zápisem spojené a to včetně řízení o správě daní. Z hlediska správy daní je pak rozhodné, kde se nachází skutečná ekonomická činnost daňového subjektu tj. žalobce, a ta je nepochybně v provozovnách

v Dobrušce.

Vzhledem k této skutečnosti je efektivnější, aby správu daní prováděl finanční úřad, v jehož obvodu se provozovny žalobce nachází. Úkolem správce daně je totiž nejenom kontrolovat daňové dokumenty, zda jsou po formální stránce správné, avšak také to, zda tyto dokumenty odpovídají faktické skutečnosti. Jelikož v daném případě k daňově relevantním úkonům dochází v provozovnách v obci Dobruška, je vhodné a hospodárné, aby docházelo ke kontrolním zjištěním, která se týkají takových skutečností daňového subjektu v rámci obvodu správce daně.

Irelevantní je žalobcem uváděná skutečnost, že účetnictví je zpracováváno externí společnostmi se sídlem v Praze. Vzhledem k technickým možnostem komunikace (pošta, elektronická komunikace) je tak téměř nerozhodné, kde se nachází účetní dokumenty, protože jejich předání správci daně nečiní potíže způsobené vzdáleností mezi místem uložení dokumentů a sídlem správce daně. Naopak zcela výraznou překážkou je, pokud se k daňové kontrole a dalšímu šetření musí zástupce správce daně přemísťovat mimo svůj obvod působnosti. Navíc vztah mezi žalobcem a zpracovatelem účetnictví je založen na smlouvě, která neposkytuje záruku trvalosti. Sídlo externího zpracovatele účetnictví, tak nemůže hrát při posuzování delegace správce daně rozhodující roli.

Žalobce uvádí, že není zřejmé, zda stávající správce daně, Finanční úřad pro Prahu 4, někdy realizoval úkony, z nichž by plynulo, že takový výkon je nevhodný, avšak samotná skutečnost, že stávající správce daně dosud neprováděl složitá místní šetření, není důvodem pro odmítnutí delegace. Správa daní má být vedena principem preventivní opatrnosti a správce daně musí dopředu počítat s možnou nevhodností, kterou by v budoucnu způsobila nutnost dojíždět za místním šetřením mimo obvod působnosti správce daně. Podstatnou okolností je v daném případě právě existence fiktivního sídla, která ve svém důsledku nemůže být rozhodnou skutečností pro určení místní příslušnosti, když současně je zřejmé, že skutečná ekonomická činnost daňového subjektu tj. žalobce, je realizována v provozovnách v Dobrušce.

Navíc je soud nucen konstatovat, že sám žalobce neuvádí, v čem by mu mohly změny správce daně vzniknout zbytečné náklady ani čím by jinak mohla být omezena jeho práva. Soud proto uzavírá, že postupy žalovaného byly vedeny snahou zajistit řádný a efektivní výběr daní. Zároveň není možné konstatovat, že by daná delegace reálným způsobem zasáhla do práv žalobce.

Pokud jde o názor žalobce, že činnost Finančního úřadu v Dobrušce, který opakovaně podával trestní oznámení na osoby jednající jménem žalobce, je vedena snahou zničit daňový subjekt, soud uvádí, že toto tvrzení je zcela spekulativní a není ničím podloženo. Z obsahu správního spisu nevyplývá žádná přímá spojitost mezi podnětem k delegaci a trestními oznámeními, na něž žalobce poukazuje.. Tuto námitku žalobce tak soud považuje za nedůvodnou.

Ze shora uvedeného soud došel k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník,

který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. dubna 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.